

vi har forsømt i vor egen Udvikling, saa vil Mændene snart erkende vore Lighedskrav som berettigede.

Enhver Kvinde eller Mand skal efter min Mening have Lov til at arbejde i hvilket som helst Fag, hvortil den enkelte har mest Lyst og Anlæg, men ellers tror jeg ikke, vi skal kæmpe for den Opfattelse, at der ingen Forskel er paa Mands og Kvindens naturlige Anlæg; thi det tror jeg nu, der er, og særlig da i Haandens Verden. Selv om vi Kvinder faar vore fysiske Kræfter nok saa godt udviklede, vi naaer dog ikke Mandens Styrke, hvad der er let for ham, er tit strengt for os. Derfor er der visse Arbejder, som jeg kunde ønske særlig var Kvindens, og der ind under hører ogsaa Madlavning, da jeg tror, det er et Arbejde, som passer for hendes Kræfter og Anlæg.

Og for at de ikke blot skulde udføre dette Arbejde, men ogsaa forstaa det, kunde jeg ønske, at Madlavning blev indført som Skolefag for Piger. Der er sikkert intet Sted, hvor der gaar saa meget til Spilde ved Uforstand som i Husholdningen. De allerfleste Kvinder laver Mad uden at vide, hvad det er, de arbejder med, og forstaaer derfor ikke at sætte de forskellige Stoffer sammen, saa den fulde Næringsværdi faas ud deraf i en sund og let fordøjelig Spise. At alle Drengene ogsaa lærer Madlavning, interesserer mig derimod ikke. *Det er Uøkonomi* med alle de smaa Køkkener og Gryder, og den Tid vil komme, da sligt er — en Saga blot — men det vil vist være noget endnu for Landboernes Vedkommende. Og jeg mener nu, man skal lægge sine Kræfter der, hvor man er og hvor der kan udrettes noget i Øjeblikket, saa skrider vi — om end langsomt — dog fremad. Og det var et uberegneligt Gode, om Kvinderne lærte og studerede Madlavning baade praktisk og theoretisk, før de gav sig af med at styre en Husholdning. Men det er ikke blot for Øjeblikkets, men ogsaa for Kvindernes egen Skyld i Fremtiden, at jeg ønsker dette.

Saa længe Mælkeriet dreves rundt om i Hjemmene, havde mange Kvinder der en Gerning, som passede for deres Kræfter og som var vellønnet; men saa snart det blev en stor Drift og Maskiner og Damp blev taget i Brug, saa sakkede Kvinderne af. Vi fulgte ikke med Udviklingen; men lod Mændene — som straks var energiske til at tage fat — fortrænge os, lod dem tage de vellønnede Poster fra os, saa vi maatte arbejde som deres underordnede, om vi vilde være der.

Madlavning bliver ogsaa en Gang en stor Drift, men jeg tror ikke, Kvinderne skal ivre for Mændens, men for deres egen Dygtiggørelse i den Retning, at de ikke ogsaa der en Gang maa vige de bedste Poster og nøjes med de underordnede. Bagefter koster det dobbelt Anstrengelse at vinde frem, saadan som det nu gør det paa Mejeriets Omraade.

Katrine Pedersen,
Flakkebjerg, Slagelse.

Kvindelig Virksomhed.

Naar Vinteren begynder, bliver Middagsmaden mere nødvendig, især for dem, der ikke har lune Stuer, men maa nøjes med de utætte Tagkamre eller de kolde fugtige Bagstuer i de indelukkede Gaarde.

Hos velhavende Folk har man derfor i mange københavnske Huse den Skik en eller to Gange om Ugen at benytte store Gryder, koge en kraftig Kødsuppe og lade et Par fattige Familjer afhente denne Middagsmad til sig selv og deres talrige sultne smaa. Det er ikke alene en kærlig Maade at hjælpe de Fattige paa, men det er ogsaa en forstandig Maade; thi man véd da med Visshed, at den fattige Familie i det mindste den Dag kan spise sig mæt og føle sig glad og vel til Mode. Vilde mange Familjer gøre lige saa, blev dog nogen Nød afhjulpen.

Men København er stor, og mange store Gryder maatte sættes i Kog, om alle de Nødlidende skulde mættes, og vi kan derfor ikke lade være at bede vore Læsere ude paa Landet, som maaske dog har rundeligt med Fødevarer, at tænke lidt paa „Mødres og Børns Bispisning“, der sikkert er det Madsteds, som i København udretter mest.

Generalinde Harbou, som forestaar Bispisningen, er vel kendt her inde for sin praktiske og forstandige Maade at gøre godt paa. — Hun begynder nemlig fra Grunden. Det er diegivende Mødre, Anstalten tager Sigte paa og for hvem den varme Stue lukkes op og for hvem den kraftige Mad sættes paa Bordet.

Fru Harbou fortæller selv, at Tanken og Omsorgen for Mødrene og de Smaa fik hun allerede for 35 Aar siden, da hun mistede en lille Søn. Hun følte da, hvor vanskeligt det var for en Moder, der har alle Betingelser for at kunne gøre det godt for sit spæde Barn; hvor meget vanskeligere er det saa ikke for den Fattige, der ofte maa mangle det nødvendigeste, medens hun giver sit Barn Bryst. Fru Harbou kom dog ikke til at realisere sine Tanker før mange Aar senere.

Det var i 1885, da Smedestrejken i København havde fremkaldt den gruelige Nød, at en Moder kom til Fru Harbou og bad om Mælk til sit lille Barn, en kraftig lille Fyr, som bragte sin Moder til næsten at segne under Byrden, bleg og udmagret, som hun var. Da Fru Harbou udtalte sin Forundring over, at hun ammede saa stor en Dreng, svarede hun: „Det er umuligt at skaffe ham anden Føde, thi vi andre har i tre Maaneder kun haft Fedtebrød og knapt nok af det.“

Billedet af denne udhungrede diegivende Moder forfulgte Fru Harbou, og nu tøvede hun ikke længere. Hun fik af sin Husvært Lov til at benytte en ledig Kælder ved sin egen Bolig, og talte saa med Venner og Bekendte om sit Forehavende, at koge Mad til Mødre, der gav Bryst, og deres mindste Smaa, der selv kunde spise.

Planen lykkedes over al Maade, Fruens praktiske Dygtighed vakte stor Deltagelse, og mange bragte deres Gaver baade i Fødevarer og Penge.

I faa Aar udvidede Bispisningen sig til fem Lokaler. Man har spredt Lokalerne rundt om i Byen, for at Mødrene ikke skal have for langt at gaa. Saaledes er det for selve Byen, Gothersgade 52, 2. Sal, for Vesterbro og Frederiksberg, Haveselskabets Vej 5A, 1. Sal, for Kristianshavn og Amager, Store Torvegade 24, Sidebygningen, 1. Sal, for Nørrebro og Utterslev Mark, Nørrebrogade 193, 1. Sal, og for Østerbro med omliggende Veje, Østerbrogade 108, Stuen. Alle disse Steder sidder unge Mødre med deres Smaa

paa Skødet og et eller to af deres større Børn ved Siden og spiser sig mætte ved den dejlige Mad, som sættes for dem paa Bordet. Der spørges Gæsterne, naar de har spist den første Portion, om de vil have mere, og de maa spise saa meget, de kan, ved det gæstfri Bord. Hvert Sted mættes daglig 100 Mødre og Børn.

Og Fru Harbou spørger ikke, om det er ægteviiede Hustruer, der søger Hjælpen, for hende er det Mennesker alle, der trænger, og som giver Die til de Smaa.

I Sygdomstilfælde kan Barselpatienten lade Maden afhente, og den er da tillavet efter Patientens Tarv. Naturligvis kan ikke enhver gaa hen og spise, dertil er en Hovedstad som København altfor stor, og Bispisningen af alle de Gæster, der vilde besøge Anstalten, aldeles uoverkommelig. Nej, Selskabet er vel organiseret, og talrige af de Kvinder, som er kendte i de Fattiges Huse, indstiller de unge Mødre. I Sygdomstilfælde vil Lægens Attest være det Trylleord, der lukker Døren op for den Trængende.

Enhver vil kunne forstaa, at der skal et godt Spisekammer til med rigelige Fødevarer for at holde de mange Gryder fyldte, og vi behøver vel neppe at tilføje, at gode og sunde Fødevarer vil være lige saa velkomne som Penge. Fødevarer vil bedst kunne sendes til Gothersgade 52, 2. Sal, hvor den første Bispisningsanstalt findes. Forstanderindens Bopæl er Dosseringen 8, 1. Sal, N., hvor alle nærmere Oplysninger vil kunne erholdes. Ingen maa mene, at en mild Vinter gør Bispisningen overflødig. Der findes allerede nu talrige Arbejdsløse og dermed ogsaa mange sultne Mødre med smaa Børn.

Kvinderne maa her hjælpe hverandre.
Johanne Meyer.

Opfordring om Bidrag til at oprette og underholde Verdensfredsbureauet.

Undertegnede Kommission for Verdensfredsbureauet blev valgt den 14. November 1891 af den 3dje Verdenskongres i Rom, og henvender sig nu til alle Fredsforeninger saa vel som til alle Fredsvenner, idet den opfordrer dem til at yde Pengebidrag til at oprette og underholde dette Bureau.

Hvad Kongressen saaledes har besluttet at oprette, skal tilfredsstille den Trang, som allerede forefindes, eller som efterhaanden maatte vise sig. Men det er først Kongressen i 1892, som endelig skal organisere Bureauet i Forhold til de Midler, hvorover man da kan raade. De Arbejder, som vil paaligge dette internationale Bureau, er af paatrængende Natur. Dette staaer klart for os. Det gælder, fremfor alt, omhyggeligt at samle de første Kongressers Resultater, at ordne og sammenføje alle de Spørgsmaal om Fred og Voldgift, som hidtil er blevne behandlet, eller som senere kan ventes at komme paa Dagsordenen, for at man kan have paa rede Haand alle de Oplysninger, som Fredsforeningerne eller enkelte Fredsvenner maatte kunne ønske af Bureauet.

Denne Opgave vil det internationale Bureau søge at løse ved ihærdigt Arbejde. Men dertil kræves Pengemidler, som, om end meget beskedne i det første Tidsrum,